

1

Ze schreeuwden altijd.

Mijn doelwit gleed jammerend uit in de modder en draaide haar hoofd met een ruk om, omdat ze wilde zien of ik haar inhaalde.

Dat was zo.

Haar voeten kregen grip op de vaste bestrating en ze zette het op een lopen. Mijn voeten raakten de grond amper tijdens de achtervolging en mijn korte benen haalden haar paniekerige poging om te rennen met gemak in.

Ik gaf een ruk aan haar arm. Ze viel op de grond. Het geluid dat uit haar mond kwam, was eerder dierlijk dan menselijk en ze probeerde wanhopig om op te staan.

Ik had een hekel aan het geschreeuw.

Ik pakte twee sets boeien van mijn riem en maakte ze vast om haar polsen en voeten.

‘Nee, nee, nee, nee,’ stootte ze verstikt uit toen ik de riem aan de handboeien haakte. ‘Ik heb het niet gedaan.’

Ik wikkelde de riem om mijn hand, trok haar zonder aandacht te schenken aan haar gesputter overeind en sleurde haar langs de vervallen houten huizen mee door de straat.

‘Ik heb het niet gedaan! Ik heb niemand vermoord!’ Haar bewegingen waren wild, bijna krampachtig, en ik draaide me om, zodat ik haar woedend kon aankijken.

‘Er zit nog wel iets menselijks in jou, hè?’ vroeg ze, en ze rekte haar nek

uit om naar het getal te kijken dat boven de barcode op mijn pols stond.

Ze verstijfde. Haar ogen vlogen van de 178 die op mijn huid stond gedrukt naar mijn gezicht en ze gilte weer.

Nee. Er zat helemaal niets menselijks meer in mij.

Het geschreeuw hield aan tot we bij de shuttle kwamen en ik haar naar binnen duwde bij de rest van haar bende. De metalen tralies kwamen ratelend omlaag zodra ik opzij stapte, maar ze probeerde niet eens te vluchten. Ze dook weg achter twee bebloede mensen achterin.

Zo ver mogelijk bij mij vandaan.

Ik draaide me om en liet mijn blik over de sloppenwijk glijden. Het verlaten zandpad strekte zich voor me uit met aan weerszijden gebrekkig geconstrueerde houten huizen. Een daarvan helde zo scheef naar links dat ik dacht dat het bij de eerste de beste windvlaag kon omvallen.

‘Wren Honderdachtenzeventig,’ zei ik, terwijl ik de camera op mijn helm bijstelde totdat hij recht vooruit wees. ‘Opdracht voltooid.’

‘Verleen assistentie aan Tom Vijfenvestig,’ droeg een stem aan de andere kant van mijn headset me op. ‘In de achtervolging in Dallas Street. Nadert de hoek met Main.’

Ik sprintte weg over het zandpad en rende een steegje in waar zo’n zware stank van rottend afval in de vochtige lucht hing, dat ik hem bijna uit mijn gezicht wilde slaan. Ik ademde diep in en hield de lucht vast in mijn longen in een poging de geur van de sloppenwijk te blokkeren.

Vijfenvestig schoot over de geasfalteerde weg aan het eind van het steegje voorbij met scheuren in de zwarte broek die tegen zijn magere benen klapperde. Hij liet een vloeibaar spoor achter dat vermoedelijk bloed was.

Ik rende de straat op en stormde langs hem heen, en de mens voor ons draaide zich om bij het horen van het geluid van mijn zware schoenen. Deze schreeuwde niet.

Nog niet.

Hij struikelde over het oneffen wegdek en er viel een mes uit zijn hand, dat vervolgens over het asfalt weggleed. Ik was zo dichtbij dat ik zijn paniekerige ademhaling kon horen toen hij eropaf dook. Ik wilde hem vast-

pakken, maar hij vloog overeind, draaide zich met een ruk om en haalde het lemmet langs mijn buik.

Toen er bloed langs mijn middenrif omlaagdroop, sprong ik achteruit en de lippen van de mens krulden om in een triomfantelijke grijns, alsof het een overwinning was.

Ik gaf niet toe aan de verleiding om met mijn ogen te rollen.

Vijfenveertig wierp zich op de dikke mens en ze rolden allebei over de grond. Ik had Vijfenveertig niet opgeleid en dat was te merken. Hij was slordig en impulsief, en nauwelijks sneller dan de mens.

Voordat ik kon ingrijpen, greep Dikkerd Vijfenveertig vast bij zijn nek; hij schoof zijn helm ruw met zijn hand omhoog en plantte het mes recht in het voorhoofd van de jongen. Ik vertrok mijn gezicht toen Vijfenveertig rochelde, van hem afgleed en met een lege blik in zijn lichte, goudkleurige ogen op het zand viel.

De mens krabbelde overeind, sprong een paar keer triomfantelijk in de lucht en slaakte een juichkreet. 'Hebbes! Had je wat, blondje?'

Ik zette mijn headset recht en ging niet in op de poging van de mens om me uit te dagen. 'Wren Honderdachtenzeventig. Vijfenveertig down.'

De grijns op het gezicht van Dikkerd verdween bij het horen van mijn nummer.

'Ga verder.' De stem die door mijn headset klonk, was ongeïnteresseerd.

Ik staarde Dikkerd aan. Ik wilde dat hij wegrende. Ik wilde zijn benen onder hem vandaan schoppen en die triomfantelijke uitdrukking op zijn smoelwerk tegen het zand smijten.

Ik wierp snel een blik op Vijfenveertig.

Ik wilde dat het pijn deed.

Dikkerd draaide zich wild om en sprintte met zo snel mogelijk op en neer pompende kwabbige armen weg. Ik keek hem na en onderdrukte een glimlach. Ik zou hem een kleine voorsprong geven.

De achtervolging was mijn favoriete onderdeel.

Ik sprong over het lichaam van Vijfenveertig heen en de mens keek achterom toen ik hem inhaalde. Ik greep zijn shirt vast en hij viel met een luide kreun voorover en knalde met zijn gezicht tegen de grond. Hij

klauwde wanhopig in het grind, maar het was te laat. Ik plantte mijn voet ruw op zijn rug en haalde de boeien tevoorschijn. Ik maakte ze snel vast om zijn enkels.

Natuurlijk schreeuwde hij.

‘Wren Honderdachtenzeventig. Vijfenveertigs opdracht voltooid.’

‘Meld je bij de shuttle,’ zei de stem in mijn oor.

Ik bond een riem om de polsen van Dikkerd, trok hem extra strak aan tot hij gilde van de pijn en sleurde hem mee naar het lichaam van Tom Vijfenveertig. Hij was nog jong, een jaar of veertien misschien, en had net zijn opleiding afgerond. Ik wond de riem om zijn polsen en vermeed zijn lege ogen.

Ik sleepte hen mee langs de armoedige houten huisjes van de sloppenwijk naar de shuttle, terwijl het bloed intussen een korst vormde op de zich al sluitende wond op mijn buik. Ik duwde Dikkerd ruw in de zwarte kist bij de andere mensen, die in elkaar krompen toen ze me zagen.

Ik keerde me om, bleef even staan om het mes uit het hoofd van Tom Vijfenveertig te trekken en liep naar de andere shuttle. De deur ging open en de Reboots keken op van hun zitplaats, maar hun ogen gleden meteen langs mij heen en bleven rusten op Vijfenveertig.

Ik verjoeg het zeurende stemmetje dat zei dat ik hem had kunnen redden en legde hem voorzichtig op de vloer. Ik liet mijn blik snel door de shuttle glijden tot ik mijn nieuwste rekrut ontdekte, Marie Honderdvijfendertig, die met haar riem om op haar stoel zat. Ik onderzocht haar op verwondingen, maar zag niets. Ze had haar eerste solomissie overleefd. Ik had niet anders verwacht.

Ze keek van mij naar Vijfenveertig en weer terug. Ze had tijdens de opleiding bijna niets gezegd, dus ik kende haar eigenlijk niet veel beter dan op haar eerste dag als groentje, maar ik meende dankbaarheid op haar gezicht te zien. Mijn rekruten hadden de beste overlevingskansen.

Ik overhandigde het mes aan de shuttleofficier die me meelevend aankeek. Leb was de enige officier die ik kon verdragen. Of eigenlijk de enige mens die ik kon verdragen.

Ik ging zitten op een van de stoeltjes die in een rij in de zwarte, raamloze shuttle stonden, trok de riem over mijn borst en leunde achterover.

Ik wierp een blik op de andere Reboots, maar die starden allemaal verdrietig naar Vijfenveertig. Een van hen veegde zelfs tranen van haar gezicht, waardoor ze meteen ook bloed en vuil over haar wang uitsmeerde.

De lagere nummers huilden vaak. Waarschijnlijk had Vijfenveertig ook gehuild. Hij was pas 45 minuten dood toen hij herrees. Hoe korter je dood was voor de reboot, des te meer menselijkheid je behield.

Ik was 178 minuten dood.

Ik huilde niet.

Leb liep naar de voorkant van de shuttle, pakte de rand van de openstaande deur vast en gluurde naar binnen.

‘We zijn zover,’ zei hij tegen de officier die de shuttle bestuurde. Hij trok de deur dicht en ik hoorde de sloten dichtklappen. Leb liet zich op zijn stoel zakken en we stegen op.

Ik deed mijn ogen dicht tot ik de shuttle met een schok voelde landen. De Reboots stapten zwijgend uit op het dak. Ik verzette me tegen de aan drang om nog één keer om te kijken naar Vijfenveertig en stapte als laatste uit.

Ik sloot achter in de rij aan en trok mijn zwarte shirt met lange mouwen uit, zodat ik in mijn dunne, witte onderhemd stond. De koele lucht kriebelde op mijn huid. Ik gooide het shirt over mijn schouder, spreidde mijn benen en stak mijn armen uit alsof ik wilde vliegen.

Ik heb eens een Reboot zien vliegen. Hij sprong met gespreide armen van het dak van een vijftien verdiepingen hoog gebouw, landde op de grond en probeerde met zijn gewonde lichaam naar de vrijheid te krui pen. Hij was nog geen halve meter vooruitgekomen toen ze een kogel door zijn hoofd schoten.

Een bewaker, een mens die rook naar zweet en rook, fouilleerde me haastig. Het lukte hem amper om de grimas van zijn gezicht te houden, dus ik draaide me om en starde in plaats daarvan naar de lage gebouwtjes in de sloppenwijk. De bewakers vonden het verschrikkelijk om me aan te raken. Volgens mij lootten ze erom.

Hij gebaarde ruw met zijn hoofd naar de deur en veegde zijn handen af aan zijn broek, alsof hij de doden van zich kon afwassen.

Nee dus. Dat had ik zelf al geprobeerd.

Een bewaker hield de deur voor me open en ik glipte naar binnen. Op de bovenste verdiepingen van het gebouw waren de kantoren voor het personeel en ik rende een aantal donkere trappen af tot ik op de zevende verdieping aankwam waar het Rebootverblijf was. Daaronder waren nog twee verdiepingen waar Reboots regelmatig mochten komen, maar dááronder bevonden zich voornamelijk medische onderzoekslabs waar ik zelden kwam. Ze onderzochten ons graag van tijd tot tijd, maar ze gebruikten de ruimte vooral om menselijke ziektes te onderzoeken. Reboots worden niet ziek.

Ik hield mijn barcode omhoog voor de bewaker bij de deur, die hem scande en knikte. Toen ik door de gang liep maakten mijn schoenen vrijwel geen geluid op de betonnen vloer. De meisjes in mijn vleugel lagen allemaal te slapen of deden alsof. Door de glazen muren kon ik in elke kamer kijken. Privacy was een mensenrecht, geen Rebootrecht. Twee meisjes per kamer, een in elk bed dat tegen een van de muren was geschoven. Aan het voeteneinde van elk bed stond een ladekast en achter in de kamer was een kledingkast die moest worden gedeeld – dat was ons thuis.

Ik bleef voor mijn verblijf staan en wachtte tot de bewaker had gebeld, zodat iemand boven mijn deur openmaakte. Alleen de mensen konden de deuren openmaken zodra deze eenmaal waren afgesloten voor de nacht. De deur gleed open. Toen ik naar binnen stapte, draaide Ever zich om in haar bed. Ze had de afgelopen weken niet veel geslapen. Het leek wel of ze altijd wakker was wanneer ik terugkwam van een opdracht.

Haar grote, groene Rebootogen glinsterden in het donker en ze trok haar wenkbrauwen op in een zwijgende vraag hoe de missie was verlopen. Het was verboden om te praten wanneer de lampen 's avonds al uit waren.

Ik stak vier vingers van mijn ene hand omhoog en vijf van de andere, en ze zuchtte zacht. Haar gezicht vertrok in een emotie die ik zelf niet meer kon oproepen en ik draaide me van haar weg om de riem van mijn helm los te maken. Ik legde hem samen met mijn camera en headset op mijn ladekast, en kleepte me uit. Ik trok haastig een joggingpak aan – ik had het koud, had het altijd koud – en klom in mijn smalle bed.

Evers mooie Zesenvijftiggezicht was nog steeds vertrokken van verdriet en ik draaide me met een onbehaaglijk gevoel om, zodat ik naar de muur keek. We waren al vier jaar kamergenoten, vanaf ons dertiende, maar ik had nooit kunnen wennen aan de emoties die uit haar stroomden als uit een mens.

Ik deed mijn ogen dicht, maar het geluid van menselijk geschreeuw weergalmde in mijn hoofd.

Ik had een hekel aan het geschreeuw. Hun geschreeuw was altijd mijn eigen geschreeuw. Het eerste wat ik me herinnerde toen ik als Reboot wakker werd, was een schrille kreet die tegen de muren weerkaatste en in mijn oren weergalmde. Ik dacht: welke idioot maakt er zo veel lawaai?

Dat was ik. Ik was degene die krijste als een crackverslaafde die al twee dagen geen dosis had gehad.

Best gênant. Ik was er altijd trots op geweest dat ik in elke situatie stoïcijns stil was. Degene die rustig bleef, terwijl de volwassenen door-draaiden.

Maar toen ik op mijn twaalfde 178 minuten nadat er drie kogels in mijn borst waren geschoten, wakker werd in de Dodenkamer van het ziekenhuis, schreeuwde ik wel.

Ik schreeuwde toen ze mijn barcode, nummer en mensennaam, Wren Connolly, in mijn pols brandden. Ik schreeuwde toen ze me in een cel opsloten, toen ze me naar de shuttle brachten en toen ze me in een rij tussen de andere ondode voormalige kinderen zetten. Ik schreeuwde tot ik aankwam bij het gebouw van de Human Advancement and Repopulation Corporation, oftewel HARC, en ze me vertelden dat schreeuwen de dood betekende. Dat me gedragen alsof ik nog steeds een mensenkind was de dood betekende. Dat bevelen niet opvolgen de dood betekende.

Toen was ik stil.